గోరంతదీపం

- అంజన కొడాలి

(గత సంచిక తరువాయి)

ఓ ఫర్లాంగు దూరం వెళ్ళాక నెమ్మదిగా తాటితోపులు, పొలాలు కనపడటం మొదలుపెట్టాయి. తాటితోపుల పక్కన ఓ పెద్ద కాంపౌండ్ లాగా ఉంది.

"ఏంటిది?" అన్నాడు రాజేష్. "ఇది ఒక ఆశ్రమం. ఊళ్ళో ఆడవాళ్ళంతా సామూహికంగా పూజలు, వ్రతాలు చేస్తుంటారు. ప్రవచనాలు అవీ జరుగుతుంటాయి. స్వాతంత్రం టైములో అందరూ రాట్నం కూడా వడికే వారంట" అంది అంజలి.

ఇంకా ముందుకు వెళ్ళారు. సిమెంటు రోడ్డు అయిపోయి మట్టి రోడ్డు వచ్చింది. "ఇదేంటి వరిపొలాలు లేవు" అన్నాడు వివేక్.

"వరి ఆగస్టులో వేస్తారు. ఈ చిన్న మొక్కలనీ మినుము, పెసరు, వేరుశనగ ఇలా ఎవరికి వీలైనవి వాళ్ళు వేస్తారు."

పొలం గట్ల మీద తాటిచెట్లు ఉన్నాయి. పొలంలో అక్కడక్కడా కూలీలు కనిపిస్తున్నారు. "తాటి ముంజులు ఉన్నాయో అయిపోయాయో నాన్నను కనుక్కుంటా. చాలా బాగుంటాయి" ఎక్సైటింగ్‌గా అంది అంజలి. "అవేంటి'?' అన్నారు.

"సస్పెన్స్" నవ్వుతూ అంది.

"ఈ ఎడమ పక్కన ఉన్న పొలం మాదే ఇంకా కాలవ అవతల కూడా ఉంది" అంది అంజలి.

అలవాటులేని నడక అదీ పొలం గట్ల మీద. ఇబ్బందిగానే ఉంది అందరికి. "అనవసరంగా చీర కట్టుకున్నా. ఇంక నా వల్లకాదు. రేపట్నుండీ చుడీదార్లే." గునుస్తూ అంది రాధిక.

కొంచెం ముందల తోటల్లాగా కనిపించింది. "ఏంటది మామిడి తోట?" అడిగాడు రాజేష్.

"మాదికాదు. ఈ ఊరి ప్రెసిడెంట్ అని చెప్పారే నాన్న. వాళ్ళవి పెద్దది కాదు. ఆయనేదో సరదాకి ఓ రెండు ఎకరాలు వేశారు"

అంజలినే చూస్తున్నాడు వివేక్. లేత పసుపు చీరలో, ఈ పొలాల మధ్య వనదేవతలా ఉంది. ఈ పొలం విషయాలు అవీ చెపుతుంటే తనలో ఓ తెలియని మెరుపు గమనించాడు.

"కాసేపు కూర్చుందామా?" అన్నాడు వివేక్. వివేక్ వంక చూశాడు రాజేశ్. అంజలితో ఒంటరిగా ఉండాలనుకుంటున్నాడని అర్ధం అయ్యింది.

"అంజలి వివేక్‌తో నువ్వు కూర్చో. మేం అలా తిరిగివస్తాం" అని అందరిని లాక్కొని వెళ్ళాడు. అంజలి ఏం అంటున్నా వినిపించకుండా.

"అందరం కలిసే వెళ్ళాల్సింది" అంది అంజలి.

"నీతో ఒంటరిగా ఉండాలని నాకు ఉందని. వాళ్ళకు అర్ధం అయ్యింది కానీ. నీకు అర్ధంకాలేదా?" నెమ్మదిగా అన్నాడు వివేక్.

"వివేక్ ప్లీజ్. మళ్ళీ మొదలెట్టకు" చిన్నగా అంది అంజలి.

"లేదు అంజలి. ఇవాళ అటో ఇటో తేలిపోవాలి. నాలుగేళ్ళుగా నీతో స్నేహాన్ని ఇంకొంచెం ముందుకు తీసుకెళ్ళాలని ప్రయత్నిస్తున్నా. నాది ప్రేమ అని ఎన్నోసార్లు చెప్పాను. కానీ నాలో నీకు నచ్చని విషయం ఏంటో నాకు అర్థం కావటంలేదు."

"నేను ఎప్పుడన్నా నీతో అతి చనువుగా ఉండి నీలో లేనిపోని ఆలోచనలు రేపానా?" నెమ్మదిగా అంది అంజలి.

"లేదు నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నానని మన ఫ్రెండ్స్ అందరికి తెలుసు. కానీ నువ్వు ఒప్పుకోవు. నేనేమి నిన్ను చీట్ చేయటం లేదుగా. పెళ్ళి చేసుకుందాం, ఈ పెళ్ళిని ఇద్దరి వైపు వాళ్ళు కాదనరు. మరి నీకేంటి ప్రాబ్లమ్? " కోపంగా అన్నాడు.

కాసేపు మౌనంగా ఉంది అంజలి.

కాసేపు మౌనంగా ఉంది అంజలి. "ఐ యామ్ రియల్లీ సారి. నేను నా ఫీలింగ్స్ గురించి ఎప్పుడూ స్పష్టంగానే ఉన్నాననుకున్నా. నీలో చెడ్డలక్షణాలు ఏమీ లేవు కానీ నాకెప్పుడు నువ్వు ఒక మంచి ఫ్రెండ్‌లానే ఉంటావు. అంతకు మించి ఆలోచించలేకపోయాను."

"ఎలా ఎక్స్‌ప్లైన్ చేయాలో అర్థం కావటంలేదు. ఇద్దరి మధ్య ప్రేమ అనేది ఓ స్పందన. ఆ స్పందన ఒకరిలో లేకపోతే ఆ బంధం పలచపడిపోతుంది. మనిద్దరి మధ్య ఉన్నది స్నేహబంధం ఒక్కటే అని అనుకుంటున్నా."

"నాలుగేళ్ళుగా ప్రేమించిన నన్ను, కాదని ఇంకెవరినో పెళ్ళి చేసుకుంటావా? నా గురించి నీకు బాగా తెలుసు అయినా నన్ను ప్రేమించలేవు. పెళ్ళి చేసుకోలేవు. మీ నాన్నగారు ఎవరిముందో నిన్ను పెళ్ళి చూపులకని కూర్చోపెడితే పదినిమిషాలు చూసి పెళ్ళి చేసుకుంటావా?" కోపంగా అని మొహం తిప్పుకున్నాడు వివేక్.

"ప్లీజ్ కోపం తెచ్చుకోకు. పెళ్ళి, నాకెవరొస్తారో, నీకెవరొస్తారో ఇదంతా ఆలోచించటం లేదు నేను, నాకు మీ అందరి స్నేహం కావాలి. నేను నీ ప్రపోజల్ ఒప్పుకోలేదని. కోపంతో నా స్నేహాన్ని వదులుకోవుగా" అడిగింది అంజలి.

"నా మనస్సు పెళ్ళిమీద లేదు. అర్థం చేసుకో వివేక్ ప్లీజ్" అంది.

"పద అందరి దగ్గరకు వెళదాం" విసురుగా లేచాడు.

వివేక్ మొహం చూసి అందరికి అర్థం అయ్యింది. ఇంకొంచెం ముందుకు నడిస్తే ఇంకొక సిమెంట్ రోడ్డు వచ్చింది. దాని ప్రక్కన పెద్దకాలువ.

రోడ్డు మీద నడుస్తూ ముందుకెళితే పెద్ద వంతెన కనిపించింది. ఎడం పక్కకి ఊళ్ళోని మెయిన్ రోడ్ మీదకు తిరిగారు.

"ఈ పక్కనే శివాలయం ఉంది. ఓ వంద సంవత్సరాలనాటిది అని అంటారు. ఇదిగో ఇది లైబ్రరీ, నాన్న చిన్నప్పటిది. ఇదే బస్టాండు కం రచ్చబండ" చాలామంది అక్కడ కూర్చుని ఉన్నారు. కొందరు పేకాట ఆడుతుంటే చాలా మంది చూస్తూ కబుర్లు చెపుతున్నారు. ఎవరీ కొత్తవాళ్ళు అన్నట్లు అందరూ చూస్తున్నారు.

నెమ్మదిగా ఇంటికి చేరారు అందరూ. "కాళ్ళు కడుక్కుని రండి టిఫెన్ చేద్దురుకానీ" అన్నారు అన్నపూర్ణగారు.

రాధిక, అంజలి వెనకాలే వచ్చింది. "ఏంటిది అంజలి? ఇంత మూర్ఖంగా నువ్వు వివేక్‌ని బాధపెడుతున్నావు. అంత మంచివాడు, తెలివిగలవాడు, నువ్వంటే ప్రాణం. ఎందుకలా ఏడిపిస్తావు?" కోపంగా అంది.

"ఇదే మా ఇద్దరికి మంచిది రాధీ. నువ్వు చెప్పిందంతా కరక్టే కానీ తనను భర్తగా ఊహించుకోలేను. తనతో కనెక్ట్ కాలేను. ఇప్పుడు నిష్టూరంగా అనిపించినా తర్వాత తానే అర్థం చేసుకుంటాడు. ప్లీజ్ ఇంక వదిలేయ్" సీరియస్‌గా అంది అంజలి.

అందరూ బయటకు వచ్చి వరండాలో కూర్చున్నా సున్నుండలు, కారప్పూస, లడ్డూలు, టీ టేబుల్ మీద పెట్టారు. "వివేక్ ఏడి?" అడిగింది అంజలి. "తలనొప్పి అని పడుకున్నాడు" చెప్పాడు రాజేష్.

లేచి లోపలికి వెళ్ళింది అంజలి. "నిజంగా తలనొప్పిగా ఉందా?" లేచి కూర్చున్నాడు వివేక్.

"వివేక్, మనిద్దరి మధ్య ఈ టెన్షన్ వద్దు నీకంటే నీ గురించి నాకే బాగా తెలుసు. మనిద్దరం కంపాటబుల్ కాదు. నా పిజి అయిపోయాక నేను పల్లెటూళ్ళో ప్రాక్టీస్ పెడతానంటే నువ్వు ఒప్పుకోలేదు. ఇది ఒక ఉదాహరణ మాత్రమే. మనిద్దరి ప్రపంచాలు ఎంత తేడానో చూపటానికి. ఈ గొడవ వలన నీ స్నేహాన్ని కోల్పోవాలని లేదు. నువ్వు చాలా మంచి ఫ్రెండ్‌వి వివేక్" కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరుగుతుండగా అంది అంజలి.

కాసేపు ఏం మాట్లాడలేదు వివేక్. నెమ్మదిగా లేచి వచ్చి తన చెయ్యిపట్టుకున్నాడు. "నీ మీద ఎక్కువసేపు కోపంగా కూడా ఉండలేను" పద వెళదాం అన్నాడు. వాళ్ళిద్దర్ని చూసి అందరూ రిలీఫ్‌గా ఫీల్ అయ్యారు.

స్నానం చేసి అందరూ డాబా మీద కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కూర్చున్నారు. చల్లటిగాలి, పక్క ఇళ్ళలోంచి గాలివాటుగా వినిపించే కబుర్లు చాలా బాగుంది అందరికి. నర్సి వచ్చి మల్లెపూల దండలు ఇచ్చి వెళ్ళింది.

సీతారామయ్యగారు పైకి వచ్చారు. "ఊరు చూశారా? ఎలా ఉంది?" అన్నారు.

"ఊరికే పొలం వైపు వెళ్ళాంనాన్న. రేపు ప్రెసిడెంట్ గారిని కలవవచ్చా?" అంది అంజలి.

"రేపు తీసుకెళతాను. తన ఐడియా ఏంటో తెలుస్తుందిగా" అన్నారు ఆయన.

"సర్లే నాన్నా మేం వెళతాం. మీ పనులు మానుకుని ఎందుకు?" అంది అంజలి.

"రండి భోంచేద్దాం. రాత్రి ప్రయాణంలో సరిగ్గా పడుకున్నారో లేదో" తొందరగా తిని పడుకుందురుగానీ" అని లేవదీశారు.

భోంచేస్తూ "నాన్న ప్రెసిడెంట్‌గారితో ఏం మాట్లాడాలో ఎలా మాట్లాడాలో చెప్పండి. సిటీలో ఒక తరహాలో మాట్లాడటం అలవాటయ్యింది. ఇక్కడెలాగో మరి?" అంది.

"రవి చాలా ముక్కుసూటిగా ఉంటాడు. మీ మనసులో ఏముందో చెప్పండి? దాయవద్దు. తన ఆలోచనేదో చెపుతాడు" అన్నారు.

"రవి నెమ్మదిగా, ఈ ఊరు చుట్టుపక్కల పల్లెలలో మార్పు కోసం ప్రయత్నిస్తున్నాడు. ముందుగా రాత్రిపూట బడిని ప్రారంభించాడు ప్రెసిడెంటు అయ్యాక రోడ్లు వేయించాడు. హైస్కూలు కమిటీ మెంబర్లతో గొడవ మాత్రం కాస్త పెద్దదయ్యింది. తనను కొట్టేదాకా వెళ్ళింది."

"ఏమైంది? ఎందుకంత గొడవ?" కుతూహలంగా అడిగాడు రాజేష్. "ఏముంది.. కమిటీ మెంబర్ల అజమాయిషీతో నడుస్తుంది స్కూలు మా చిన్నప్పుడు ఎంతో పేరున్న స్కూలు ఎవరూ పట్టించుకోకపోవటం టీచర్లు కూడా దీన్ని అలుసుగా తీసుకుని సరిగ్గా రాకుండా కొందర్ని కాకాపడుతూ, ఒకళ్ళ మీద ఒకరికి చాడీలు చెపుతూ పాఠాలు సరిగ్గా చెప్పటం లేదు."

"అసలే ఇంగ్లీషు చదువుల మీద మోజుతో పట్నం వెళ్ళే వాళ్ళ సంఖ్య పెరిగింది. రవి ప్రెసిడెంట్ అయ్యాక, అందరికి మీటింగు పెట్టి, అందర్నీ కడిగేశాడు. కమిటీ ఛైర్మన్ లెక్కలు అడిగాడు. దాంతో కోపాలు వచ్చి, పంతాలకు పోయి రవి రాత్రిపూట వస్తుంటే దారి కాచి కొట్టించారు."

"అందరికీ తెలుసు ఎవరు చేయించారో. కానీ రవి కేసు పెట్టలేదు. మళ్ళీ మీటింగు పెట్టి చాలా తెలివిగా అందరి నోళ్ళు మూయించాడు. "ఈ సంవత్సరం స్కూలు బాగానే పని చేస్తుంది. చాలామందికి అర్థం అయ్యింది, రవి తన స్వార్థం కోసం కాకుండా ఊరి బాగుకోసం ప్రయత్నిస్తున్నాడని." మనోడు కాస్త పని చేస్తున్నాడని మొదట ఉసికొల్పి, పొగిడి పంచాయితీ ప్రెసిడెంట్‌గా ఎన్నుకున్నారు. కానీ తన ముక్కుసూటి తత్వం వచ్చాక ఇప్పుడు వేరే గ్రూప్ తయారయ్యింది. రవికి వ్యతిరేకంగా."

"సిటీలోనే కాదన్నమాట. ఇక్కడ కూడా రౌడీలు ఉంటారా?" అన్నాడు రఘు.

"ఏ ఊరిలో వున్నా మంచీ, చెడూ రెండూ ఉంటాయి. చెడును ఎదిరిస్తే మంచితనం, ధర్మం, న్యాయం మిగులుతాయి. మా తరం అయిపోయింది. మీ తరం వాళ్ళన్నా స్వార్థం వదిలిపెట్టి దేశాన్ని బాగుచేయాలి" అన్నారు.

పొద్దున్నే మెలుకువ వచ్చింది అంజలికి. బైటకి వచ్చి చూస్తే అన్నపూర్ణగారు ముగ్గువేస్తున్నారు.

"రేపట్నుండి నేనే వేస్తాలే అమ్మ. కొంచెం అలవాటు తప్పింది" అని నవ్వుతూ అంది అంజలి.

"పద మొహం కడుక్కున్నావా? కాఫీ ఇస్తాను"

గట్టు మీద కూర్చుని వేడి కాఫీ తాగుతూ నెమ్మదిగా అందరూ లేచి వచ్చారు.

"అందరూ స్నానాలు చేసి రెడీ అవ్వండి. టిఫెను తిని రవిగారిని కలవాలి" అంది అంజలి.

అందరూ రెడీ అయ్యి బయలుదేరారు. హై స్కూలు దగ్గర పంచాయితీ ఆఫీసు దోవలో అంజలికి తెలిసిన వాళ్ళు పలకరించారు.

"ఇదివరకు పంచాయితీ ఆఫీసు పెంకుటిల్లులా ఉండేది. ఇప్పుడు పైన డాబా కూడా వేశారు" అంది అంజలి.

లోపలకు వెళ్ళి ఒకతన్ని అడిగింది. "ప్రెసిడెంటుగారిని కలవాలి. వీలవుతుందా?" అని.

"పైకి వెళ్ళండి" అన్నాడు.

అంజలి గబగబా పైకి వెళ్ళింది. మిగతా అందరూ కింద చూసుకుంటూ నిల్చున్నారు. పైన ఒక వరండా, దాంట్లో నుంచి మూడు గదుల్లోకి వాకిళ్ళు ఉన్నాయి.

ముందు గదిలోకి వెళ్ళబోయింది. ఎక్కడ్నుండి వచ్చిందో ఓ కుక్క పెద్దగా మొరుగుతూ మీదకొచ్చింది. బాగా దడిచిపోయింది అంజలి. ఒకసారిగా పెద్దకేక వేసింది. కుక్కకి మెడలో గొలుసుంది, అది కట్టేసి ఉంది కానీ అది బాగా దగ్గరగా వచ్చేసి అరవటం పెద్దది చేసింది. అంజలికి విపరీతంగా భయం వేసి వెనక్కి అడుగేస్తూ గుమ్మం తట్టుకుని పడబోయింది. వెనకనుంచి ఎవరో పట్టుకుని "సీజర్" అని గట్టిగా అరిచారు. కుక్క వెనక్కి తగ్గింది.

అంజలి అరుపులకు కింద నుంచి వివేక్ వాళ్ళు పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చారు.

ఇంతలోకి అంజలిని పట్టుకున్న అతను "మీకేమీ పర్లేదు సీజర్ కట్టేసి ఉంది. కొత్తవాళ్ళను చూసి కంగారుపడింది" అన్నాడు.

"మా అంజలికి కుక్కలంటే చాలా భయం. అయినా పంచాయితీ ఆఫీసులో కుక్కలకు ఏం పని? " కోపంగా విసుక్కున్నాడు వివేక్.

"పర్లేదు. ఐ యామ్ ఓకె. ఊరుకో వివేక్" నెమ్మదిగా అంది అంజలి.

ఇంకా గుండె దడ తగ్గలేదు. "లోపలికి వచ్చి స్థిమితంగా కూర్చోండి. మంచినీళ్ళు తాగుతారా?" అని అడిగాడు అతను. అతని చేయి ఇంకా అంజలి భుజాల చుట్టూనే ఉంది, వదిలితే పడిపోతుందేమో అన్నట్లు.

నెమ్మదిగా తల ఊపింది. లోపల ఓ బల్ల, నాలుగు కుర్చీలు ఉన్నాయి. నెమ్మదిగా కూర్చుంది. అతను మంచినీళ్ళు ఇచ్చాడు.

"సారీ అనవసరంగా చాలా కంగారు పడ్డాను. నేను ప్రెసిడెంట్ గారిని కలవటానికి వచ్చాను. మీకు చాలా థాంక్స్" అని అప్పుడు చూసింది అతన్ని.

"ఒకే సెంటెన్స్‌లో సారీ, థాంక్స్ రెండూనా! అయితే మీది మా ఊరు కాదన్నమాట. సిటీనుండి వచ్చారా?" నవ్వుతూ అన్నాడు.

పొడుగ్గా, ఛామనఛాయకంటే కొంచెం ఎక్కువగా, తెల్ల కుర్తా పైజమాలో ఉన్నాడు అతన్ని చూడగానే ముందు ఆకర్షించేవి అతని కళ్ళు, చాలా ప్రశాంతంగా అందంగా ఉన్నాయి.

మొగవాళ్ళలో కళ్ళ అందం చూడటం ఇదే మొదటిసారి అంజలికి. ఓ 30 ఏళ్ళు ఉంటాయనుకుంటా.

అతన్నే గమనిస్తున్నానని సిగ్గుపడి "ప్రెసిడెంట్ గారిని కలవాలి.. అవునా?" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"నేనే ఈ ఊరి ప్రెసిడెంట్‌ని, నా పేరు రవి" అన్నాడు.

అంజలి మొహం ఎర్రపడింది. ఇంత ఎంబారసింగ్‌గా ఎప్పుడూ అవలేదు.

"సీజర్ తరపున నేను సారీ చెపుతున్నాను. ఈ మధ్య నేను ఎక్కడుంటే సీజర్ అక్కడే ఉండవలసి వస్తుంది. అందుకే తప్పలేదు. వెళ్ళేముందు పరిచయం చేస్తాను. ఇక ముందు ఈ ప్రాబ్లమ్ రాదు." అన్నాడు రవి.

అంజలి మాట్లాడకుండా కూర్చోవటం చూసి, వివేక్ అందర్ని పరిచయం చేశాడు.

"మాకు ఏం చేయాలో ఐడియా లేదు. ఏదన్నా ఈ పదిరోజుల్లో వాలంటరీ వర్క్ చేద్దామని అనుకున్నాం. అంజలి వాళ్ళ నాన్నగారు, మీరు ఐడియా ఇస్తారని అన్నారు" అన్నాడు రాజేష్.

"ఒక్క పదినిమిషాలు ఇవ్వండి నాకు. ఒక ప్రాజెక్ట్ డిజైన్ వేస్తున్నాను. అయిపోయిన తర్వాత మనం మాట్లాడుకుందాం" అని రవి పక్క గదిలోకి వెళ్ళాడు.

"అంజలి ఆర్ యు ఓకె?" అన్నాడు వివేక్.

"ఎంత సిగ్గుగా ఉందో. ఎవరినైతే కలవటానికి వచ్చానో, వాళ్ళ ఎదురుగానే కేకలు పెట్టటం" అంది అంజలి.

"ఇదేంటి ఇంత చిన్నగా ఉన్నాడు ఇతను. అంకుల్ చెప్పినదాన్ని బట్టి, వేరేగా ఊహించుకున్నా. ఇంత చిన్న అతనా ఈ ఊరిని మారుస్తుంది" ఆశ్చర్యంగా అంది రాధిక.

"చాల్లే గట్టిగా అనకు ఎవరన్నా వింటారు" అంది లక్ష్మి.

పావుగంటలో రవి వచ్చాడు "ఎక్కువసేపు కూర్చోపెట్టానా?" అంటూ.

"అబ్బే లేదు లేదు. మీరు బిజీగా ఉన్నారో లేదో కనుక్కోకుండా మేమే వచ్చాం" అన్నారు అందరూ.

"నాకు సీతారామయ్యగారంటే చాలా గౌరవం, నన్ను ముందునుంచీ సపోర్ట్ చేసేవాళ్ళల్లో ఆయన ఒకరు. మీ ఆలోచన గురించి చెప్పి ఓ పదిరోజులుంటారు. అనగానే చాలా ఎగ్జైట్ అయ్యాను. మన పల్లెల్ని బాగుచేసి, సామాజికంగా ఆరోగ్యవంతం చేయాలంటే యంగ్ బ్లడ్ అవసరం. అప్పట్నుండి ఆలోచిస్తున్నా ఏం చేయొచ్చు అని"

"నా ఐడియా చెపుతాను. మీకు నచ్చిందో లేదో ఫ్రాంక్‌గా చెప్పండి" అని అందరి వంక చూశాడు రవి.

"చెప్పండి సర్" అన్నాడు రాజేష్.

"సార్ అంటే ఎవర్నో పిలిచినట్లుంది. రవి అనండి చాలు" నవ్వుతూ అన్నాడు రవి.

అంజలి అతని మొహం మీద నుంచి కళ్ళు తిప్పుకోలేక పోతుంది. ఎవరన్నా గమనిస్తారేమోనని భయం. మళ్ళీ ఏదో ఐస్కాంతం ఉన్నట్లు రవినే చూడటం.

"మా ఊళ్ళో రాత్రిపూట బడి ఉంది. పగలు కూలీ పనికి వెళ్ళిన వాళ్ళు రాత్రి గంటన్నర చదువుకోవాలి. మా ఊరికి ఓ 6 కిలోమీటర్ల దూరంలో చిన్న టౌన్ ఉంది. అక్కడ హాస్పిటల్ ఉంది సో మెడికల్ క్యాంప్‌లాగా వద్దు. అందరికి శుచి, శుభ్రత, ఆడవాళ్ళకి, మగవాళ్ళకి వేరేగా క్లాసెస్ తీసుకుంటే బాగుంటుంది."

"మీరందరూ కాబోయే డాక్టర్స్. పైగా బైటవాళ్ళు కాబట్టి, మీరు చెప్పేది బాగా నాటుకుంటుందని నా అభిప్రాయం. మీరు ఏమన్నా పోస్టర్స్ తయారు చేస్తామంటేణ మెటీరియల్ నేనిస్తాను ఏమంటారు?" అన్నాడు రవి.

"చాలా బాగుంది ఐడియా" ఎగ్జైటింగ్‌గా అంది అంజలి.

"దీంతోపాటు స్మోకింగ్, డ్రింకింగ్, ఎర్లీ మారేజెస్ లాంటి టాపిక్స్ కూడా కవర్ చేయవచ్చు" అంది.

అందరూ చాలా ఎగ్జైటెడ్‌గా ఒప్పుకున్నారు.

"రోజూ రాత్రి 7నుండి. 8.30 దాకా హైస్కూలులో పాఠాలు, ఇవాళ మీరు ప్లాన్ చేసుకోండి. రేపట్నుండి తీసుకెళతాను. ఎన్ని రోజులు అనేది మీ ప్లాన్ బట్టి డిసైడ్ చేద్దాం" అన్నాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments